

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύνων δουλιχοδείρων,
 Ἄσιω ἐν λειμῶνι, Καίστοριον ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα περὶ
 γέσσιιν,
 κλαγγηδὸν προκαυίζοντων, σμαραγδῆ τε λει-
 μῶν·

ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ
 χῶδων
 σμερδαλέον κονάδιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ
 ἱππῶν.

ἔσαν δ' ἐν λεμῶνι Σκαμινδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυρῖοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεσθαι ὄρη.
 (B 459—68)

Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν
 ἄσται καὶ τεκέσσιιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέ· οἱ δὲ τ' ὅπ-
 σθεν

κόπτοντες δούρεσι μετάρφρεον ἡδὲ καὶ ὤμους
 εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ διζύν-
 τῃς δ' ἔλπειν οὐτάτῳ ἄχρ' ἐφινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἔλπεινόν ὑπ' ὀφρύσιν δάκρυον εἶδεν.
 (O 523—31)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Ἀφροδίτην

Ἢ δὲ τε παρθενικὰς ἀπαλόχρους ἐν μεγάροισιν
 ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστη.
 (12—3)

ἡδὺ γελοήσασα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῆσι γυναῖξιν
 καὶ τε καταθνητοὺς υἱεὺς τέκον ἀθανάτοισιν,
 ὥς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποισιν.
 (49—52)

οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
 σαίνοντες πολλοὶ τε λύκοι χαιροῖσι τε λέοντες
 ἄρκτοι παρδάλιες τε θοαὶ προκαδῶν ἀκόρητοι
 ἦσαν· ἢ δ' ὀρώσασα μετὰ φρεσὶ τέρετο θυμὸν
 καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλλ' ἱμερον, οἱ δ' ἅμα
 πάντες
 σύνδινον κοιμήσαντο κατὰ σκιάοντας ἐναυλοῦς.
 (69—74)

πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαινότερον πυρὸς αὐγῆς
 εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἑλικας κάλυκας τε φαι-
 νάς,

ὄρμοι δ' ἀμφ' ἀπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν
 καλὸν χρύσειοι παμποῖκιλοι· ὥς δὲ σελήνη
 στήθεσιν ἀμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέ-
 σθαι.
 (86—90)

πολλὰ δὲ νύμφαι καὶ παρθέναι ἀλφειοῖσιν

παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπειρίτος ἔσπερα
 νοῦτο.

(119—120)

ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἡδὲ τοκῶν
 ἐσθλῶν· οὐ μὲν γὰρ κ' κακοὶ τοῖονδε τέκοιεν·
 ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότῃτος
 πατρὶ τε σφ' δεῖξον καὶ μητέρι κεδνὰ ἰδυῖν
 σοῖς τε κασιγνήτοισι οἱ τοι ὁμόθεν γεγάσσαν·
 οὐ σφιν ἀεικέλη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκνία.
 πέμψαι δ' ἄγγελον ὥκα μετὰ Φρυγίας ἀίοιο·
 πόλους

εἰπεῖν πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένην περ·
 οἱ δὲ κέ τοι χρυσὸν τε ἄλλε ἐσθλὰ θ' ὑφαντὴν
 πέμψουσιν, σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄ-
 ποίνα.

ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα
 τίμον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

(131—42)

βουλομένην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκνία θεοῖσι,
 σῆς εὐνῆς ἐπιβάς δύναι δόμον Ἄιδος εἴσω.
 (153—4)

ἐπεὶ οὐ βιοθάλλμος ἀνήρ
 γίγνεται ὅς τε θοαῖς εὐνάετται ἀθανάτῃσι.

(189—90)

ἢ τοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητέρα Ζεὺς
 ἤρπασεν ὅν διὰ κάλλος ἴν' ἀθανάτοισι μετῆν
 καὶ τε Λιδὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπινοιοχευοί.

(202—4)

οὐδὲ τι ἦδει
 ὕπη οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσις ἄελλα.

(207—8)

γῆθόνος δ' ἱπποῖσιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο.
 (217)

νῦν δὲ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψε
 νηλεῖς, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον καματηρόν, ὃ τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 (244—6)

παῖδα δ' ὑπὸ ζῶνῃ ἐθέμην βροτῶν εὐνηθεῖσα.
 (255)

τὸν μὲν ἐπὶ δὴ πρῶτον ἰδὴ φάος ἡελίοιο,
 νύμφαι μιν θρέψουσιν ὀρεσκόφῳ βαθύκολποι,
 αἱ τὸδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεον τε·
 αἱ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὐτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται·
 δηρὸν μὲν ζήσουσι καὶ ἀμύροτον εἶδωρ ἔδουσι,
 καὶ τὸ μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο,
 τῆσι δὲ Σελιηνοῖς τε καὶ εὐσκοπὸς Ἀργεῖφόντης
 μίσγοντ' ἐν φιλότῃ मुखῷ σπειλὸν ἐροέντων.
 τῆσι δ' ἅμ' ἡ ἑλάται ἡδὲ δρυὲς θυμιακῶν
 γεινομένησιν ἔφρσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανεῖρῃ
 καλὰι τηλεθάουσαι· ἐν οὖρεσιν ὑψηλοῖσιν.
 ἐστᾶσ' ἡλίζαται, τεμένη δὲ ἐκικλήσκουσιν
 ἀθανάτων· τὰς δ' οὐ τι βροτοὶ κείρονται σιδήρῳ.
 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκη θανάτοιο
 ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καὶ
 φυλοῖς δ' ἀμφ' ἐφινύθουσι, πῖπτουσι δ' ἅπ' ἑξοί,
 τῶν δὲ χ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἡελίοιο.

αἱ μὲν ἐμὸν θορέφουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχου-
σαι.

(256—78)

φασὶν τοὶ νύμφης καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι
αἱ τότε ναιετάουσιν ὕψος καταειμένην ἔλη.

(284—5)

ὥς εἰποῦσ' ἤξε πρὸς οὐρανὸν ἡνεμόεντα.

(291)

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

Σήμερον ὁ ἀπρόστος τῇ οὐσίᾳ προσιὸς μοι
γίνεται, καὶ πάσχει πάθῃ, ἐλευθερῶν με τῶν
παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων
χειλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νότον ὑ-
πὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τοῦτον ἡ Ἀ-
γνὴ καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, ὁδὸν
νηρῶς ἐφθέγγετο· Οἴμοι τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο
πεποίηκας; ὁ ὁραῖος κάλλει παρὰ πάντας ὁμο-
τούς, ἄνους, ἁμορφος φαίνει, οὐκ ἔχων εἶδος
οὐδὲ κάλλος. Οἴμοι τό ἐμόν, φῶς! οὐ δύναμαι
ὑπνοῦντα καθορᾶν σε, τὰ σπλάχνα τιτρώσχο-
μαι, καὶ δεινὴ μοι ρομφαία τὴν καρδίαν διέρ-
χεται. Ἀνυμῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου
τὸ εὐσπλαχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σο.

Ὡς ἀγεώργητος, Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠ-
ραιότατον, δότρυν ἐδλάστησας, ἀναιτηγάζοντα
ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐ-
φραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν
ὥς αἰτία σε τῶν καλῶν μακαρίζοντες αἶε συν-
τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμεν σοι· Χαίρε ἡ Κεχαριτω-
μένη.

Τὸν Ἄρνα πάλαι ἡ Ἀρνάς, θεωροῦσα πρὸς
σφαγὴν καθελκόμενον, καὶ σκοτειζόμενον, ἡ-
λίῳ φέγγος κλαίονσα ἔλεγεν· Ἥλιε, δόξης
Ἰησοῦ, ἔδως θανατούμενος· ἀλλὰ ἀνάτειλον,
τῆς ἐγέρσεως τὸ φῶς τοῖς ποθοῦσί σε.

Ἐν τῷ Σταυρῷ ὥς ἴστατο, ἡ Ἀρνάς σου
Ἰησοῦ, τὸν Ποιμένα καὶ Δεσπότην αὐτῆς ὁ-
ροῦσα πικρῶς ἐπωδύρετο, καὶ σπλάχχνα κινου-
σα ἐπὶ σοὶ Χρ στέ ἀνεκαλεῖτο. Τί τό ξένον θέ-
μα; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκει;

Ὡς κυπάρισσον, συμπάθειαν ὥς κέδρον τε,
πίστ.ν ἡδύπνοον, ὥς πεύκην ἀληθινὴν, ἀγάπην
προσφέροντες τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, προ-
σκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξάζοντες, Λυτρω-
τὴν προσηλωθέντα.

Ὅρη γλυκασμόν, βουνοὶ ἀγαλλασιν πόθῳ
σταλάξατε· ξύλα τοῦ πεδίου δέ, Λιβάνου κέ-
δρος περιχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σήμερον,
τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ· οἱ προφῆται, Μάρτυ-
ρες, Ἀπόστολοι, καὶ Δικαῖον σκιρτήσατε πνεύ-
ματα.

Ὡραῖον κάλλει τέτοκεν ὥρατά σε κόρη· ὅν
καθορώσα, κάλλος ἐν τῷ πάσχειν, οὐδὲ εἶδος
κεκτημένον Σῶτερ, θογηνοδοῦσα ἔλεγεν· Ἐκ-

πλήττομαι σου τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἰδέ μου ταπει-
νωσιν, δι' ἧς σώξεις, ταπεινωθείσαν τὴν φθί-
σιν, τῆς ἀνθρωπότητος.

Θεῶν ἀρότρῳ τοῦ Σταυροῦ, κατεφύλατ-
τὴν γῆν, θεοὶ Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην
ἀναδείξαντες, βλαστάνουσιν εἰσέβει· ὁδὸν
ἡμᾶς φωναῖς ἐτησίαις, ἀνεφνημοῦντες, Χριστὸν
αἶε δοξάζομεν.

ΠΕΡΙ ΞΕΝΙΤΕΙΑΣ

Θέλω ν' ἀρχίσω ὁ ταπεινός, ὁ παραλογνεμένος,
Θέλω ν' ἀρχίσω τίποτε· ἐκ τὴν ἀρχὴν τοῦ
κόσμου,

νὰ γράψω ὁ πολυθλίβος ὀλίγον καταλόγιν,
νὰ βάλλω λόγια θλίβερά, πικρά, γιγνημακωμένα
περὶ τῶν ξένων τίς πικραίς, πῶς περπατοῦν
στὰ ξένα,

καὶ πῶς διαβάζουν τὴν ζωὴν μυριοτεφρηνισμι-
νοι...

Φαίνεται τὸν στὸ αἶτι του εὐρίσκειται ἀπέσοι,
τάχατες ἡ μανίσα του λόγια τὸν συντηχάινει·
Ἐγείρου, νὴ Ἀλέξιε, ἐντύσου καὶ ποδῆσου·
οἱ φίλοι σου σὲ κράζουσιν, οἱ ἀδελφολοιτοὶ σου
νὰ πᾶς νὰ εὐθυμήσετε εἰς ὄρθον περιδῶλι
καὶ νὰ χαρῆς, αὐθέντη μου, σάν ἦσαν μαθη-
μένος,

Σήμερον μαῦρος οὐρανός, σήμερον μαῦρος
μέρα,
σήμερα μαῦρον μῆνιμαν ποῦ σ' ἔφερον με-
νίτσα!

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Νὰ πάρω τὸ στρατὶ στρατὶ καὶ ν' ἄγριο μοῦνε
πάτι,

τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε κάτω στὸ περιγιάλι·
θωρῶ τὴ θάλασσα θολή, πτόχο νὰ ξεσταλάξω
καὶ ἀπάνω ποῦ ξεστάλαξε, ἔβλιναι τὴν καρδί-
α μου,

ἄναψαν καὶ καίκανε μέσα στὰ σωτὰ μου.

Πότ' ἀπ' τὴν πρῆμνη καραβιοῦ δὲ λείπ' ἡ
πρσιναῖδα,

μήτ' ἀπὸ τὸ χεῖλάκι μου δὲ λείπ' ἡ φασμακάδα.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Μὲ τ' ἄνθη μᾶς ἐμίσησε·

νᾶθο' ἄνθη σὰ γυρίσει·

ἐτοίμασέ τα, καὶ ἔφθασε,

— δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀγγήσῃ, —

μὴν εἶναι κείνη, πῶσχεται

μὲ κατάσπρα πανιά;